

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Orator Christianvs Caroli Regii E Societate Iesv

Reggio, Carlo

Romæ, 1612

Pro suffragijs mortuoru[m]. cap. 17.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68672](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68672)

xagora (inquit) semper fuit laudata sententia, cui cum mors filij nunciaretur, dixit, sciebam me genuisse mortalem.

Sextus ab exemplis eorum qui forti animo se gesserunt. Aug. affert exemplum Davidis, Cum adhuc paruulus filius viueret, agebam dixit David; erat enim spes longiorem vitam impetrandi, at post mortem stultum est lamentationibus animum inundare, Ego ibo ad illum, non ille reuertetur ad me. Ad idem; qui sub lege positus erat suam suorumque tristitiam compefcuit, nos qui sub gratia sumus, qua fronte mortuos nosros gentilium more plangimus? Orig. exemplo Abraham argumentatur, proprium filium mactare iustus est, A te (inquit) non exigitur vt filium alliges, ipse gladium pares, ipse vnicum iugules, proposito saltem ac mente constans esto, si filij Abraham es, opera Abraham facite, & non cum tristitia. Secunda neca etiam brutorum adfert exempla, nam loquens de praedatis, amissisque catulis, ac pullis ferarum (inquit) cum vestigia Catulorum consecrata sunt, & Syluas peruagatae, cum ad cubilia expilata redierint, rabiem intra exiguum tempus extingunt. Aues cum stridore magno, inanes nidos circumfremunt, intra momentum tamen quietae, volatus suos repetunt.

Septimus denique ex Dei amore, quem omnium aliarum reum amori, & liberorum, & vxoris, & amicorum preferendum esse nobis statuamus. Matt. qui amat patrem, & matrem plusquam me, non est me dignus, ex quo loco argumentum est. Chryl. Aemulator, ait est Deus, & vult a nobis super omnes adamari, propterea, inquit, & tibi maritum abstulit: propterea, & B. Iob nihil acerbi passus est, cum intempestiuam suorum omnium mortem audiret, eoquod Deum plus amaret, quam illos. Optimus est hic locus, vt Concionator traducat rem suam a Consolatorio genere ad hortatorium, & persuadere conetur, vt quicquid amoris in eum qui vita defunctus est, habebant, conferant in Christum Dominum, certissimum, ac singularem omnium animarum consolatorem, praesertim si mortui exemplum, & imitatio sanctitatis afferri queat.

Exempla .
Serm. 2. de
Cōf. mort.
cap 5.
2. Reg. 12.

Hom. 8. in
Genes. p. 3.

Libro de
Consol. ad
Martiam
cap. 7.

Amor erga
Deum .

Matt. 10.

Hom. 6. in
c. 4. 1. ad
Thess.

Pro suffragiis defunctorum loci. Cap. XVII.

Superest vt etiam aliquos locos annotemus, ex quibus materia sumi possit, persuadendi vt defunctorum animas, quae in purgatorio igne purgantur suffragiis adiuuemus. Primo po-

Humanitatis
laus .

V a test

test proponi quanta sit laus humanitatis, & miserationis quippe quæ ingenita sit naturæ humanæ, per quam homines feceruntur à feris adeoque propria, ut inter alias virtutes humanitatis nomen habeat sola, & merito quia propria hominum, & de hominibus bene meretur propter naturæ humanæ societatem. Deinde per hanc, homines Deo similes sunt, cuius est, & sua, & se ipsum nobis communicare, & patrem esse misericordiarum. Præterea inter virtutes morales excepta religione, præstantissima est ratione obiecti, præstantissimū est etiam opus, in mundum alterum transmittere beneficia, non intercludi morte commercia humanitatis nostræ, non extinguī, raptis morte amicis beuevolentiam. Secundò, cum tam propria sit hominum, humanitas, & misericordia, tanque nobilis, præcipue erga animas purgatorij, est exercenda. Primò propter earum necessitatem, quæ summa est cum sint in maxima inopia, nec possint sibi ipsis subuenire, nec ad nos de de communi lege accedere, & grauissimis afflicentur penis ad satisfactionem, donec purgatæ in cælum auolent. Secundo propter ipsarum meritam, & dignitatem, sunt enim omnes animæ prædestinatæ ad ipsa æternitate, sunt Deo amicæ, & ornatae gratia, atque adeo confirmatæ, & cœlestibus præmijs destinatae, ac potituræ maximo regno, & opulentissimo. Quo igitur animo rex aliquis in dignitate constitutus, ab ijs qui eum nossent, præsertim si sciret ipsum mox recuperaturum regnum omni ope ab omni miseria educeretur; hoc eodem par est, nos pijs defunctorum animabus, liberalibus præsto esse subsidijs. Tertio propter beneficij magnitudinem, si perpendatur quanti sit æstimanda gloria Beatorum, ac visio Dei, quanti faciendæ vel per vnâ horam duntaxat. Quod igitur erit beneficium, si hoc tua perficias opera, ut per plures annos, erepta penâ anima cœlestis gloria perfruatur? Quarto propter beneficij conferendi facilitatem, cum enim dixerimus summum esse Beatitudinis prætium, tantam hanc possumus exigua, & facili opera, & exiguo ut ita dicam sumptu nostro, animabus illis comparare. Quinto propter beneficij etiam amplitudinem, rem enim per gratam facimus, ipsi primū animabus, deinde cœlesti Ciuitati, cuius ciues multiplicamus, & carcere liberamus, habere enim multos ciues, & omnes liberos, & diuites, & beatos ad nobilitatem pertinet ciuitatis. Sexto propter spem mercedis, quamuis animus vere liberalis ad benefaciendum non spe mercedis, sed honestate ducitur existimans eos non benignos, sed auaros qui beneficia vel

Animæ Purgatorij dignissimæ.

Beneficij amplitudo.

Spes mercedis.

vel permutant, vel fanori locant, tamen gratus accipientis animus inuitat, letioremque facit benignitatem. Quis autem ita gratus ut animæ iam beatæ in quibus agnitio beneficij clarissima, voluntas promptissima, facultas ad remunerandum maxima. Postremo quæ quis facit hæc recipiet; paucis accipito recta in cælum datur ascensus ijs qui in mortuos pij sunt dum viuunt, omnino efficiet Deus ut ubi vita discesserint viuentium pietate fruantur.

De materijs in genere Refutatorio quoque modo tractanda sint. Et primo contra Gentiles, & Mahumetanos.
Cap. XVIII.

IN refutationibus occurret aliquando occasio errores, & falsa dogmata tum gentilium, tum Iudæorum, tum demum Hæreticorum; sæpe confutandi, etiam qui inter Christianos irrepunt errores, & inueterati abusus expugnandi, quare cõtra hæc, arma militiæ nostræ in promptu esse debent. Primo loco si agendum sit contra gentiles, doctrina incipienda ab erroribus eorum confutandis, ut olim fecere patres contra eos differentes, & ij primo loco errores premendi, qui euidentissimi erunt, ostendendo, cui error vel vnus admixtus sit, eã nec à Deo, nec rectæ rationi consentaneam legem esse posse, ut si plures Deos asserat, si contra principia legis naturæ aliquid contineat si pugnantia loquatur. Tum tractandæ fidei Christianæ argumenta, & incitamenta credendi. Postremo ipsa explicanda fides, initio ab ijs rebus ducto, quæ minus humanæ mentis captum excedunt, ostendendo quam sit sanctitas Christianæ religionis, & rationi consentanea, & societati humanæ conueniens, utilis, incunda. Quid enim utilius principibus, subditorum obedientia? quid priuatis hominibus fide, & iustitia cõmodius? quid omnibus æque aut incundius, aut opportunius pace, & mutæ lege charitatis? & hæc tamen parua sunt præ ijs, quæ in cælo, quæ in æterna, & bonis omnibus cumulata vita bonos Christianos manent. Dum hæc tractantur, interim duo hæc monita seruanda in vniuersum erunt, Primum ut appareat in moribus docentis virtus, & pietas, & sincera in auditores Charitas, cū modestia, & grauitate coniuncta, absint maledicta, absit contemptio, absint derisiones, & amara scommata, cum his potius cõtrollandæ beneuolentiæ, & excitandæ attentionis adhibenda præfida, & Deo quotidianis precibus, alijsque modis cõmendandæ.

Modus confutandi gentiles.